

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

333.32

Hely

Idő

"1921"

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím: Csak azért, mert azt mondják,
hogy Budapesten nem lehet építkez-

Forrás:

Az Újság

Bp.
(Hely)1921. 9. 21
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Csak azért, mert azt mondják, hogy Budapesten nem lehet építkezni.

(Az új Revü-Színház. — A Nemzeti és egyéb mozik varázslatos felépítése. — Hajléktalanok és vagonlakók. — Kétszázötven millió moziczélokra.)

Ez a nagy és borzalmas lakásmizéria Budapesten még a háború szülöttje. Hosszadalmas és fájdalmas volna ismét és újra beszámolni azokról a szomorú évekről, a melyekben majdnem abban az arányban növekedett a főváros lakossága, a milyenben pusztultak a magyarok messze hazájuktól odakünn a frontokon. És csaknem egyik napról a másikra állott elő Budapesten a lakásinség, mely egyre fokozódott és elérte a tetőpontját a zürzavaros lakásrendeletekkel és a szerencsétlen vagonlakókkal. Azt mondták, háborúban nem lehet építkezni. De nem lehetett azóta sem. A forradalom nem épített, a kommun is csak rombolt. Hanem két esztendeje, hála a jó Istennek, a konszolidáció útján vagyunk a rendes élet visszatér és még mindig nem lehet építeni. Nincs építőanyag, nincs munkaerő, az állam meg a főváros új meg új rendeletekkel akar segíteni a lakásinségen, intézkedésekkel, melyek nem jök semmire, csak belevájkálnak az emberek függetlenségébe, örök rettegésben tartják és elkészerítik azt a nyomoruságos kis életét, a melyben amúgy sincs valami tájékozó öröme. Ezalatt igen érdemes népek nem tudnak lakáshoz jutni és a külső pályaudvarok sinein csak úgy vergődnek továbbra is vagonokban tisztos magyar családok, mint laknak már évek óta és minden remény nélkül arra, hogy a télen kevésbé mobilis fedél alá jussanak, még ha ezerszer is dörgik a fülükbe, hogy a vagonok lefoglalása részükről milliós meg milliós károkat jelent és okoz az államnak.

Mindez üres szalmacséplés és a kik a vagonlakókat kurgatják és olyan nagy buzgalmat fejtenek ki a lakásrendeletek megszerkesztése körül, csak oly jól tudják, hogy efféle, és évek óta hasztalanul megkísérlett intézkedésekkel egy hajszálnyit sem javítanak a lakáshiányon. Mert a dolog

természetében van és napnál világosabb, hogy lakáshiányon csak lakások építésével lehet radikálisan segíteni, minden egyéb csak szavak és czéltalan. Hát most kérdem újra, a ki egészen egyszerű ember vagyok és egy cseppet sem komplikált agyvelő, hogy miért nem oldják meg a lakásnyomort ezen a természetes és semmi nagy kitalálást igénylő uton.

Ezen a ragyogó szeptemberi délelőttön elindultam egy egész rövid körsétára, hogy meggyőződjem róla, hogy valóban lehetetlen-e Budapesten az építkezés. Elmentem mindenekelőtt a Szerecsen-utczába, a hol egy új színházat építenek. Mint egy hangyabolyban, olyan nyüzsgés és mozgás, egymás hegyén-hátán a munkások, a kik innen-onnan el is készülnek munkájukkal. A régi épületből egyedül a külső falak maradtak, azontul minden részletében új színház létesült. Elfogom az építést, Vágó Lászlót és érdeklődni kezdek nála.

— Hát mégis lehetséges a mai viszonyok között, a mai leküzdhetetlen nehézségek mellett ilyen tökéletes formában építkezni?

Az építész rám néz, lesajnál. Hogy lehet valaki olyan buta, hogy ilyet kérdezzen, — biztos, hogy ezt gondolja magában.

— Itt mindent gyökerestül építettünk fel — feleli — és tudja mennyi idő alatt? Négy hónap alatt, a kutyafáját!

— A kutyafáját, — hebegtem — csakugyan nagyszerű. Csak érthetetlen, hogy miért lehet színházat építeni és miért nem lehet házat, lakást építeni?

— Ki mondja? — kérdi az építész és új meg új rendeleteket osztogat a munkásoknak, a kik jókedvűen és dalolva és olyan serényen dolgoz-

nak, hogy felüdül az ember lelke.

Kérdem már most, kérem alássan, miért tud építeni az Unió, a mi csak egy színházüzem részvénytársaság és miért nem tud az állam, a főváros az ő hatalmával, befolyásával és mégis csak bővebb pénzforrásaival.

Azt mondhatnák erre, hogy, ja kérem, itt egy átalakításról van szó, egyik színházból csinálnak egy másikat, holott, ismétlem, az előbbi épületből csak a pusztá helyiséget tartották meg és azt se egészen. Erre elmegyek a régi Nemzeti Színházhoz, a hol még lázasabb munka folyik. Itt már ravaszabbul dolgoztatnak, mert az egész építkezést bekerítették, hogy ne lehessen látni, micsoda elsőrendű alapozási munkálatok folynak a legkiválóbb anyagból, rengeteg munkaerővel és egy kicsit talán azért is, hogy ne lássák, hogy itt sem lakásokat építenek és nem a feneketlen nyomoron akarnak enyhíteni, hanem Nemzeti Mozgót, vagy minek hívják, miután nincs elég mozgó Budapesten! Ugyanilyen lázas építkezés folyik a Wesselényi-utczában és még lázasabb a Nyár-utczában, a hol mindenütt a legkifogástalanabb anyagból, elsőrendű szakférfiak vezetése mellett, kiváló munkaerő felhasználásával mozgó épülnek!

Ilyen grimace-t még nem látott a világ. A míg jobb sorsra méltó férfiak, asszonyok, gyerekek vasuti sineken, a ligetben, kávéházakban és promenádokon laknak, mert ha megfeszülnek sem tudnak drága pénzért szoba-konyhához jutni, az alatt palotákat emelnek színháznak, mozinak olyan alapépítkezéssel, a melynél külön nem kell a Rivierán, Engadinben vagy a Faubourg Saint Honoren vagy a Piccadillyin. Hát mi ez? Színházváros vagyunk, moziváros, helyes, nagyszerű, éljen! De előbb, vagy nem bánom ugyanakkor helyezze el az ország, a főváros az ő hajléktala-